

af Danmarks ødeste Egne, bare Klit og Hede, uden andre Mennesker i Miles Omkres end Smaabønder og Fiskere.“

„Men saa har vi jo da hinanden,“ svarede hun ivrig. „Og det maaske mere der end her.“

„Kære Inger! Du som hænger saa meget ved dine Forældre og ved dit gamle Hjem og dine Ungdomsbekendte, og som holder af at have det lidt lunt og godt. — Nej, min Ven, det var for stort et Offer at kræve af dig. Du vilde saamænd — og det med god Grund — bebrejde mig det bagefter, dersom jeg tog imod det.“

Hun havde lagt Ansigtet ned i sine Hænder og sad stille lidt.

„Gud give, jeg da vidste, hvad du egentlig vil,“ sagde hun saa og brast i Graad. Og med et pludselig ubehersket Udbrud rejste hun sig og sagde: „Du piner mig!“

Uden at sige Godnat gik hun ind til sig selv og trak heftig Døren til efter sig.

Per blev siddende og stirrede paa den lukkede Dør med et sygt Blik. Et Par Gange rykkede det i ham. Han vilde rejse sig og gaa derhen, — men Spøgelsehaanden holdt ham tilbage. Det maatte ikke ske! Afgørelsens store Time var kommen nu. Ulykken var over dem. Hendes Sjæl var ved at vaagne. Og hun var jo ingen Trolde! Derfor maatte og skulde hun gives tilbage til Livet og Lyset. Hun og Børnene! — — Det fik saa gaa med ham, som det kunde!

*

*

*

Det var den følgende Aften; Børnene var kommen i Seng, og begge Pigerne var beskæftiget i Køkkenet. Inger havde netop tændt Lampen i Dagligstuen og sad i Sofaen og stoppede Børnestrømper, da Per kom derind fra sin egen Stue. Skønt han havde holdt sig hjemme hele Dagen, havde de kun vekslet et Par Ord med hinanden siden den foregaaende Aften. Inger havde lagt Mærke til, hvorledes han paa en underlig sky Maade havde kreset om hende og Børnene uden dog at ville indlade sig med dem; ja i Middagstiden, da Børnene hvilede, havde hun overrasket ham inde i Barnekammeret, hvor han havde staaet ved Hagbarths Seng og stirret paa den sovende Dreng med et sært forvildet Udtryk.